

Hviezdy a sláva!

Nad klinikou na Prednej hore preletelo lietadlo. Dr. Spielmann sedel v záhrade so svojou pacientkou. Tak už ten Holanďan odletel domov, pomyslel si. Vyliečili ho od závislosti na Metaxe, a prepustili ho pod podmienkou, že sa vráti do Holandska. Tá druhá závislosť mu ostala, ale to je jeho problém, nie môj, povedal si Dr. Spielmann a uchlipol si z pohára.

Eriku mal rád napriek jej minulosti a opakovanej závislosti. Mladá pekná žena je mladá pekná žena, dobre si rozumeli. Liečila sa u neho pravidelne, lebo rada pila, ale to vlastne aj on.

– Mám pre teba dobrú správu, Erika, dnes pôjdeš domov.

– Naozaj? - Erika vstala a vrhla sa na svojho lekára. – Ako Vám môžem poďakovať?

– Niečo už vymyslíme, povedal Dr. Spielmann. – Poďme ku mne.

Keď prišli na izbu, Spielmann vyzval Eriku, aby sa nehanbila a aby mu poďakovala tak, ako to vie najlepšie.

Erika sa na Spielmannovo potešenie naozaj nehanbila a držala sa statočne.

Na toto myslel, keď si po obede sadol do auta. Mohol by sa raz za čas u tej Eriky zastaviť — môže jej pravidelne poskytnúť taký malý nezištný after-sales service, nejaký pozáručný servis. Che-che. Rozlúčil sa s kolegami a tešil sa, že si po ťažkom týždni dopraje víkend v luxusnom hoteli na konci Slovenska, a tým pádom na konci sveta, kde nepozná nikoho, kde nikto nepozná jeho, kde nemá pacientov a kde sa všeobecne nikdy nič nedeje.

Do Kežmarku dorazil o piatej popoludní. Svoju audinu zaparkoval pred hotelom Pavol Országh a vošiel na recepciu, kde ho privítala recepcná. Na izbe ho potom privítala jedna lietajúca mucha a na vankúši jedna mŕtva. Pekný začiatok, pomyslel si. Potom sa osprchoval a obliekol si čistú košeľu. Okolo pol siedmej zišiel dole do reštaurácie a sadol si na jej opačný koniec. Takto mal výhľad na celú prázdnu reštauráciu. Objednal si minerálku a otvoril si Kežmarský Nový Čas.

Na strane 5 upútal jeho pozornosť článok o turnaji scrabble... v Kežmarku. To nie je možné, pomyslel si a rýchlo sa napil z pohára. *Et tu, Brute?* Aj tu, krucinál? Práve počas jeho minidovolenky sa tu má konať turnaj v scrabble? Zajtra?? Zaliel ho studený pot ako vždy, keď počul o scrabble, lebo mu pripomínal toho idiota Kooijmana, ale potom sa upokojil. Veď Kooijman je už v Holandsku a toho už nikdy v živote neuvidí, lebo sám sa do Holandska nechystá.

Do reštaurácie vošiel manželský pár. Dr. Spielmann práve čítal článok o údajných vodcovských kapacitách slovenského predsedu vlády, ku ktorým sa vyjadroval prominentný psychiater, keď započul známy hlas. Nepomýliteľný, nespokojný hlas s ľahkým cudzineckým akcentom práve zahundral:

– Sadneme si tu?

– Môže byť, - ozvala sa partnerka nespokojného hlasu, - a rovno nám objednaj víno.

Kooijman! To nie je možné. Čo ten tu robí? Veď má byť v Holandsku! Podpísal čestné prehlásenie, že sa už nikdy na Slovensko nevráti. Dr. Spielmann zbledol a opäť ho oblieal pot.

Čo teraz? Vstať a odísť už nemôže, lebo Kooijman si to všimne a zase ho za niečo zotrie. Pricapol si noviny na tvár a kúsok z nich vytrhol. Takto mohol dvojicu pozorovať bez toho, aby ho niekto zbadal.

K stolu Spielmannovho pacienta podišla krásne upravená usmievavá čašníčka. Vlastne nie, tu sa Kooijman nevolá pacient. Smiech ťa prejde, dievča. Keby si len vedela, čo ťa čaká, pomyslel si Spielmann a sledoval, čo sa bude diať ďalej.

- Želáte si u nás večerať?

- Áno, prosíme si jedálny lístok, - povedal Kooijman, stále s o, o, i a j. Bez toho a.

- Donesiem Vám zatiaľ niečo piť?

- Áno, rizling pre moju ženu a pre mňa tento veltlín, - Kooijman zabodol prst do jedálneho lístka zrejme na mieste, kde sa daný veltlín nachádzal. - A pre moju ženu aj jednu chladenú jemne perlivú minerálku s citrónom, prosím.

Dr. Spielmann sa pomrvil. Dve fľaše vína, minerálka, a iste si objedajú aj večeru. - Do čerta, čo teraz? Už nevládal držať ruky s novinami nad stolom, opatrne sa zošuchol nižšie a oprel oba lakty o stôl. Takto ho za novinami nebolo vôbec vidieť a bol nenápadný.

Manželský pár bol zjavne hladný a smädný. Konečne sa objavila čašníčka s fľašou vína a vedierkom s ľadom. – Tu mám ten veltlín, ale nie je ešte úplne studený, povedala. Kooijman zdvihol obočie a aj tie vlasy, ktoré podľa jeho terajšej a aj bývalej ženy už dávno nemal, mu zastali dupkom.

– Dajte mi tú fľašu, povedal čašníčke. Schytil ju do rúk a skonštatoval, že má zase pravdu. – Ako vždy, - vzdychol. – Ako si to predstavujete? Že teraz budem hodinu čakať, kým sa tá fľaša dostatočne neochladí? Doneste mi iný veltlín, chladený.

Čašníčka sa ponáhľala preč a Spielmanna začali bolieť ruky. – Toto si musím zapísať, len ako teraz...? Ale bude to výborný vedecký článok.

Vtom sa ozvala aj manželka toho Holanďana.

– A kde je môj rizling? Hádam naň nezabudli?

Prešlo opäť niekoľko minút. A ešte raz niekoľko. Dr. Spielmann si všimol, že pani je asi dehydrovaná, lebo sa tak správala. Nakoniec poslala svojho pacienta, pardon, svojho Kooijmana, informovať sa, kde je jej víno. Práve v tej chvíli sa hore pri bare objavila čašníčka s chladeným rizlingom. Položila ho na stôl a aj krčah s obyčajnou vodou. Kooijman si z neho sám nalial vodu a jedným dúškom vypil celý pohár. Dr. Spielmann čakal, kedy sa Kooijman opäť prejaví.

Dvojici doniesli aj jedlo, ale asi nesprávne. Ona si objednala šalát s lososom, ale doniesli jej šalát s kuracím mäsom. Mrzuto ho vrátili. Jemu doniesli lososa, ale zrejme bez opekaných zemiakov, aké boli v jedálnom lístku. - Toto je čo? - spýtal sa nervózne Kooijman čašníčky.

– To je to, čo ste objednali.

– Určite nie, objednal som k svojmu lososu opekané zemiaky v olivovom oleji a s rozmarínom. Presne tak to máte napísané v jedálnom lístku. Toto sú iné opekané zemiaky. Neboli opekané v olivovom oleji a tobôž nie s rozmarínom.

Čašníčka chvíľu rozmyšľala a potom povedala: - Ten rozmarín je veľmi najemno nasekaný. Kooijman vybuchol: - To je vrchol drzosti: presviedčať hosťa, že niečo dostal, ale že to je neviditeľné. Za koho ma máte? Najprv nám priniesiete teplé víno a teraz zo mňa robíte debila. To je absurdné!

Čašníčka bežala preč. Na recepcii si dala dole zásteru a na pult výpoved'

Dr. Spielmannovi začalo mravenčieť v rukách. Čašníčka, ale už druhá, sa ho prišla spýtať, či si ešte niečo praje. – Nie, ďakujem. – Čítate niečo zaujímavé?, spýtala sa ho, - už veľmi dlho čítate naše mestské noviny. Vlastne ešte nikto tak dlho nečítal Kežmarský Nový Čas.

- Áno, sú tu mimoriadne zaujímavé články, - povedal Dr. Spielmann trasľavým hlasom.

Pomaly pohyboval rukami. Lakty ho boleli, ruky ho boleli, chrbát a krk ho boleli od nepríjemnej ohnutej pozície. Objavil sa mu aj nový problém, bolo mu treba j na malú. Nech už zje tie poondiate zemiaky bez rozmarínu, už dlho nevydržím, zašomral si.

Keď manželský pár dojedol hlavné jedlo, Kooijman, zjavne chytený, si objednal ešte jeden veltlín. Mal smolu. Čašníčka sa vrátila z baru s prázdnyimi rukami a správou, že také víno síce ešte majú, ale nie chladené. Kooijman sa pozeral v nemom údive na čašníčku. – Toto nie je reštaurácia, ale karikatúra. A s vyhlásením Poďme radšej spať, vstal od stola.

Keď odišli z reštaurácie, ruky Dr. Spielmanna padli na stôl. Mal ich tak strpnuté, že vôbec nimi nevedel hýbať. Vstal a bežal na toaletu. Zo všetkých síl sa snažil otvoriť si zips, no nešlo to. Nakoniec

vytasil z vrecka magnetku a zips sa zošmykol ako na povel. Tento trik ho naučil Kooijman počas prvého liečenia. Podarilo sa mu to, ale nie úplne načas, bude sa musieť maskovať. Nenápadne sa zakrádal chodbou k svojej izbe. Keď išiel niekto oproti, zastal si, akože študuje svoj mobil. Nechcel, aby videli, že má mokré nohavice.

Na izbe sa znovu osprchoval a nohavice dal sušiť na balkón. Ale čo tu robí zas ten Holanďan? A čo tá jeho žena, že s ním ostala? Žeby si nevšimla, že jej muž nie je úplne čistý? Spielmann si otvoril minibar a vybral z neho všetky fľaštičky s alkoholom. Keď ich vyprázdnil, ľahol si a okamžite zaspal.

Ráno ho zobudilo slnko a spev, nie vtáci, ale čí? Iste nejakí ožrani po ťažkej noci, pomyslel si. Potenciálni pacienti.

Spev bol však pomerne melodický. Žeby tu aj mladí ožrani vedeli tak pekne spievať?

Dr. Spielmann vyšiel na balkón a zbadal niekoľko mladých ľudí. Je ich tu toľko ako na gruppensex, možno preto tak veselo spievajú, pomyslel si so závisťou. Keď sa pozrel lepšie, všimol si, že tých mladých je ozaj nejaká veľa. Všetci mali na chrbte ruksak a prvý na čele skupiny niesol kríž.

Čo to môže byť? Točia tu nejaký film o stredoveku? Alebo je to nebodaj procesia? Existuje niečo také ešte v 21-om storočí?

V myšlienkach ho prerušila bazilika, ktorej zvony nadšene, hoci tlmene, začali zvonieť. Za vedúcim s krížom skupina odbočila do baziliky. Spielmann neveriacky krútil hlavou. Kde som sa to dostal? Mal som ísť radšej smerom na západ. Vlastne nie, Smer tu nespomínajme!

Rozhodol sa, že má toho dosť. Obliekol sa, naraňajkoval, pobalil si veci, zaplatil a nasadol do auta. Preč z tejto nočnej mory!

Spielmannovo Audi vyšlo von z centra, prešlo po moste ponad rieku Poprad a potom odbočilo doľava. Uľavilo sa mu. – Pôjdem na Liptov do hotela Sojka, vraj tam dobre varia. Tešil sa a krvný tlak sa mu vzápätí upravil. Keď bol takmer na kraji mesta, zbadal tabuľu: Turnaj scrabble.

– Nie, nie, preč odtiaľto.

Šliapol na plyn. Bol už za hranicou Kežmarku, keď predsa len zabrzdil. – Čo sa ponáhľam? Veď toto je jedinečná šanca pozorovať tých ppostihnutých v ich turnajovom biotope! Je to výnimočná príležitosť vidieť pokope toľko živého materiálu na môj článok o zriedkavých závislostiach. Mrknem sa tam.

Otočil auto a sledoval tabule Turnaj scrabble. Onedlho zaparkoval pred budovou, pred ktorou stáli autá zo všetkých okresov republiky. Na jednom aute si všimol čudnú ŠPZ-ku: EZ-001-JA. Taký okres nepoznal. EZ, čo to môže znamenať? Ďalšie auto malo ŠPZ-ku: LC-MAGNET. Aha, pomyslel si Dr. Spielmann, môj holandský pacient.

Nenápadne vošiel do budovy a spoza dverí pozoroval, ako sa účastníci zvíkali. Prvý príhovor mal mladý muž v okuliaroch, ktorý upútal pozornosť všetkých tak, že zapísal na sprievodcovskej písťalke, pričom mával placačkou. Vtom sa ozvala Kooijmanova žena: - Ako viete, napísala som knihu. Volá sa Tiene babieho leta. Môžete si ju u mňa kúpiť. A dám aj jeden exemplár ako cenu pre toho, kto prvý vyloží slovo babie. Potom sa ujala slova žena s dlhými vlasmi. Zdalo sa mu, že sa jej ostatní hráči trochu boja. Na blúze mala vyšíť EZ-001-JA. Ozaj sú čudní, pomyslel si Dr. Spielmann. Zvláštne, ako sa tu každý prezentuje. Potom vydala vedúca v blúze príkazy a pokyny, mladý muž zodvihol svoju placačku a hráči sa vrhli k stolom.

Zdalo sa, že už začnú hrať, ale vtedy vystúpil so svojím príspevkom Kooijman. Bol sklamaný, prečo mu tentokrát nedali pohár na začiatku dňa, tak ako to zaviedli v Nitre.

– A dnes nedostanem pohár?

Nato znovu zapísal ten s tou písťalkou, podišiel k sklamanému spoluhráčovi a tresol ho placačkou.- Odchod, tam je tvoj stôl.

Kooijman sa chytil za hrču na hlave a poslušne si sadol, kde mal.

Hralo sa a hralo sa. Každú chvíľu však niekto vstal a išiel k počítaču. Ešte aj počas hry si čítajú maily, hotoví závisláci!, zamrmlal Spielmann len tak pre seba. – Nevedia sa vôbec sústrediť. Kým hráči hrali, bolo ticho. Táto časť Dr. Spielmanna nebavila. Ale na druhej strane s porozumením skonštatoval, že veľa hráčov si cez prestávky nalieva alkohol. Yes, pite, pite. A potom sa ku mne dostanete. Aspoň nikdy nebudem mať núdzu o nových pacientov, skonštatoval nakoniec uspokojene.

- Bingo, - ozval sa zrazu Kooijman, mám bingo za 123 bodov!
- Psstt, ešte hráme, ozvali sa viacerí hráči.

Dr. Spielmann si všimol, ako jeho pacient zosmutnel. Všetkým bolo jedno, aké krásne bingo vyložil. Pohár za toto bingo nedostal ani na záver dňa. Ani ďakovný list, fľašu alebo iné vyznamenanie. Zato Kooijmanova žena mala väčšie šťastie. Prvá vyložila slovo babie a vyhrala vlastnú knihu. Dr. Spielmann zbadal, že sa tomu ešte aj teší. Konečne si aj sama prečíta, čo napísala!

Dr. Spielmann si ešte pohmkával, keď ho po pleci potľapkala mladá novinárka z lokálnej televízie. – Ten turnaj scrabble je tu?, spýtala sa.

– Áno.

– Vy ste jeden z hráčov?

– Ani náhodou, ja eh.. ja tu mám inú robotu.

– Tak nás pustíte?

– Samozrejme. – Dr. Spielmann poodstúpil a novinárka s kameramanom vošli do sály. Urobili postupne rozhovory s viacerými hráčmi, všetci sa tlačili k peknej novinárke. – Hotoví exhibicionisti, pomyslel si Dr. Spielmann. Nakoniec prišiel rad aj na Holanďana. Ten si zastal pre istotu medzi novinárku a dvere, aby mu neušla novinárka a tým aj šanca povedať tiež niečo múdre do kamery. Novinárka sa ho pýtala, či sa stane, že vytvorí aj nejaké nesprávne slovo.

– No, mne ani nie. To skôr tým ostatným. Všetci to robia! To sú hotové tvorivé dielne, tých si natočte!

Dr. Spielmann videl dosť. Mal materiál aj na dva články. Spokojný si sadol do auta a zamieril do Malatín. Dnešnú večeru v Sojke si ozaj zaslúži.